

Dilluns a les cinc, al cel

*En commemoració del 125è. aniversari
del naixement de Josep Carner*

LLOC

El cel. En concret, al llindar.

TEMPS

Dilluns 9 de febrer de 2009, a les 16:56.

DRAMATIS PERSONAE

PERE, pescador, apòstol, màrtir i sant, de nom Simó, fill de Jonàs i germà d'Andreu, d'aspecte petri i clauer antonomàstic.

PAU, erudit, convers, apòstol dels gentils, màrtir i sant, de nom Saule, oriünd de Tars, genet maldestre i epistològraf entusiasta.

ESCENA ÚNICA

PERE, dret, mira impacient PAU, que escriu assegut rere una taula.

PERE: Encara faré tard, Saule.

PAU, mentre escriu: No em digueu així. Simó.

PERE, un punt neguitós: Avui que fa anys, no vull fer tard. Ja sabeu que és com un rellotge. A les cinc en punt de la tarda, cada dilluns. (PAU continua escrivint, absort.) Per l'amor de Nostre Senyor, Pau, ja polireu la lletra més tard. (Li deixa amb delicadesa un manyoc de claus a la falda.) Avui us toca a vós fer guàrdia i a mi anar a escoltar-lo.

PAU, que deixa d'escriure, endreça el paper, agafa les claus i mira PERE: Pere estimat, prou que sabeu que us supleixo de molt bon grat, però us enganyaria si us diguéis que els dilluns que no el puc escoltar els visc sens recança.

PERE: Us en dono gràcies de cor. Dilluns passat fou sublim, oi?

PAU: Gloriós, amb totes les lletres. Va recitar un parell de poemes nous i un de refet. "Dia blanc", era.

PERE: Ah sí, del seu primer llibre de sonets...

PAU: ...sí, fortament revisat a *Poesia* del 57, i sabeu què?, ara ha canviat precisament els dos versos inicials de la primera versió que a *Poesia* havia deixat intactes, aquells que feien «Un núvol trist, d'una blancor infinita, / jeu sobre el camp dels ametllers florits».

PERE: Caram. Eren perfectes.

PAU: No és pas cosa del perfeccionisme; és sobreeiximent de creativitat. Afirma que una cosa és imaginar els núvols des de dalt, que és el que havia fet, i una altra de ben diferent és veure'ls de debò. Assegura haver descobert que, els ametllers, no els pot pas albirar a través dels núvols d'aquí a dalt estant.

PERE: I com ha quedat?

PAU: «Un núvol dolç, tot passant, ens visita / i, enriolat, ens regala els sentits».

PERE, *després d'un instant*: Me'n faig creus, mai millor dit, que allà a baix el llegeixin tan poc. Mal símptoma de com van les coses.

PAU: Certament. I ¿que potser no us sembla incomprendible que obres de teatre seves com *El ben cofat* i *Cop de vent* no visitin mai l'escena?

PERE, *capficat*: M'he d'esforçar per no renegar d'una gent així.

PAU: No feu tard.

PERE, *que es mou amb una certa precipitació*: Nostre Senyor no ho vulgui!

PAU: Dilluns passat hi havia tants d'oïdors que molts sants el van haver d'escoltar de lluny, i fins alguns àngels no van poder seure i van planar tota l'estona damunt del seu cap.

PERE: Me n'hi vaig corrents. (*Fa per sortir. De cop s'atura i fa un gest de complicitat a PAU.*) Potser us arribaran un crític teatral i un fonamentalista religiós: ja fa dies que piquen a la portalada i supliquen. Envieu el primer al purgatori i el segon a l'infern.

PAU: A l'inrevés no pot ser?

PERE: Pau de Tars...

PAU: Feia broma. No patiu.

PERE *surt*. PAU *s'alça amb les claus a la mà i sospira fonament*.

PAU, *remugant*: A l'infern hi ha dues vacants.

Fosc.